Lietas Nr. 11331108112
Lietas arhīva Nr. K26-0298-13/2

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Rēzeknē, 2013.gada 4.decembrī

Rēzeknes tiesa

šādā sastāvā: tiesnesis I.Dzindzuks,

piedaloties prokuroram J.Pastaram,

atklātā tiesas sēdē izskatīja krimināllietu **/pers. C/**, /personas kods/, apsūdzībā par Krimināllikuma 130.panta otrajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanu, un

k o n s t a t ē j a :

/pers. C/ tīši nodarīja vieglus miesas bojājumus cietušajam /pers. D/.

Tā, /pers. C/ 2012.gada 23.novembrī ap plkst. 23.45, būdams alkohola ietekmē, atrodoties pie nakts kluba „DK" ēkas, pēc adreses /adrese/, uz dusmu pamata pret /pers. D/, ar kuru iepriekš viņam noticis konflikts nakts kluba „DK" telpās deju laikā, pieskrēja pie /pers. D/. /pers. C/, saķerot un turot /pers. D/ no mugurpuses ar ap kaklu aptvertu kreiso roku, ar labo roku tīši iesita ne mazāk kā 5 reizes ar dūri pa seju, aci un deniņiem /pers. D/ labajā sejas daļā, nodarot pēdējam sekojošus miesas bojājumus: galvas smadzeņu satricinājumu un asinsizplūdumu labās acs plakstiņos, kuri kopumā pēc sava rakstura atbilst viegliem miesas bojājumiem, kas izraisījuši īslaicīgu veselības traucējumu uz laiku no 7 līdz 21 dienai.

Tādējādi ar savām darbībām /pers. C/ izdarīja kriminālpārkāpumu, kas paredzēts Krimināllikuma 130.panta otrajā daļā (likuma redakcijā līdz 01.04.2013.).

Tiesas sēdē apsūdzētais /pers. C/ savu vainu viņam inkriminētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā atzina pilnīgi, apsūdzībā norādītos viņa vainas pierādījumus un noziedzīgā nodarījuma kvalifikāciju neapstrīdēja, izteica lūgumu neveikt pierādījumu pārbaudi tiesas izmeklēšanā.

Cietušais /pers. D/ uz tiesas sēdi neieradās. Par tiesas sēdi viņam paziņots likumā noteiktajā kārtībā ar tiesas pavēsti. Tiesa uzskata, ka saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 469.panta otro daļu krimināllietu var iztiesāt bez cietušā klātbūtnes.

Prokurors atzina, ka apsūdzētā vainas pierādījumus tiesas izmeklēšanā pārbaudīt nav nepieciešams, jo savu vainu viņš atzīst pilnīgi, pierādījumus neapstrīd.

Ņemot vērā prokurora un cietušā viedokli par apsūdzētā lūgumu un pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 499.panta pirmo un otro daļu, tiesa nolēma tiesas izmeklēšanā nepārbaudīt pierādījumus, kas apstiprina apsūdzētā vainu, tikai pārbaudīt apsūdzētā personu raksturojošos datus.

Pārbaudot lietas materiālus, tiesa atzina, ka /pers. C/ prettiesiskās darbības ir pareizi kvalificētas kā Krimināllikuma 130.panta otrajā daļā paredzētais noziedzīgais nodarījums. Tiesa atzīst, ka apsūdzētā vaina viņam inkriminētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā ir pierādīta pilnīgi ar viņa savas vainas atzīšanu un visiem lietas materiāliem to kopumā un savstarpējā saistībā, kā arī nav pretrunu, kuras būtu nepieciešams novērst tiesas izmeklēšanā. Līdz ar to saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 527.panta trešo daļu pierādījumu analīze un to uzskaitījums spriedumā nav nepieciešami.

Nosakot sodu /pers. C/ tiesa, saskaņā ar Krimināllikuma 46.pantu, ņem vērā izdarītā noziedzīgā nodarījuma raksturu, nodarīto kaitējumu, apsūdzētā personību, atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus.

Saskaņā ar Krimināllikuma 7.pantu /pers. C/ izdarīja kriminālpārkāpumu (likuma redakcijā līdz 01.04.2013.), agrāk kriminālsodīts – ar Rēzeknes tiesas 2012.gada 22.marta spriedumu par Krimināllikuma 231.panta otrajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanu, saskaņā ar Krimināllikuma 55.panta pirmo, otro un sesto daļu notiesāts ar brīvības atņemšanu uz 1 gadu nosacīti ar pārbaudes laiku uz 1 gadu 6 mēnešiem, spriedums stājies likumīgā spēkā 03.04.2012. (lietas 100.-101.lapa), sodāmība nav noņemta vai dzēsta likumā noteiktajā kārtībā, neprecējies, apgādājamo nav (lietas 104., 105.lapa).

Tiesas sēdē /pers. C/ viņa raksturojošos datus neapstrīdēja, paskaidroja, ka viņš ir neprecējies, apgādājamo personu viņam nav, algotu darbu nestrādā, psihiatra un narkologa kabineta viņš nav reģistrēts, veselības problēmu viņam nav.

Saskaņā ar Krimināllikuma 47.panta pirmās daļas 5.punktu par /pers. C/ atbildību mīkstinošo apstākli tiesa atzina to, ka noziedzīgs

nodarījums izdarīts cietušā prettiesiskas uzvedības ietekmē, bet saskaņā ar Krimināllikuma 47.panta otro daļu to, ka viņš vaļsirdīgi atzinies un nožēlojis izdarīto.

Saskaņā ar Krimināllikuma 48.panta pirmās daļas 1. un 12.punktu, tiesa par /pers. C/ atbildību pastiprinošiem apstākļiem atzina to, ka izdarītais noziedzīgais nodarījums veido noziedzīgo nodarījumu recidīvu, kā arī noziedzīgu nodarījumu viņš izdarīja, būdams alkohola ietekmē.

Nosakot soda veidu, tiesa ņem vērā 2012.gada 13.decembra likuma „Grozījumi Krimināllikuma" Pārejas noteikumu 4.punktu, kas nosaka, ka personas, kuras noziedzīgu nodarījumu izdarījušas līdz šā likuma spēkā stāšanās dienai, *sodāmas saskaņā ar tām Krimināllikuma normām, kuras bija spēkā šā nodarījuma izdarīšanas laikā*, ņemot vērā, ka maksimālais soda apmērs vai laiks nedrīkst pārsniegt maksimālo soda apmēru vai laiku, kāds Krimināllikumā par attiecīgo noziedzīgo nodarījumu ir paredzēts pēc šā likuma spēkā stāšanās dienas.

Pirms 2012.gada 13.decembra likuma „Grozījumi Krimināllikuma" spēkā stāšanas par Krimināllikuma 130.panta otrajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanu bija paredzēti sodi: brīvības atņemšana vai arests, vai piespiedu darbs, vai naudas sods. Saskaņā ar grozījumiem Krimināllikumā, kas stājās spēkā 2013.gada 1.aprīlī, par Krimināllikuma 130.panta otrajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanu paredzēti vairāki alternatīvi pamatsodi - brīvības atņemšana vai īslaicīga brīvības atņemšana, vai piespiedu darbs, vai naudas sods. No Krimināllikuma 38.panta izriet, ka īslaicīga brīvības atņemšana nav jauns soda veids, bet viena no brīvības atņemšanas izpildes formām. Saskaņā ar Krimināllikuma 55.panta pirmo daļu īslaicīgu brīvības atņemšanu nav iespējams noteikt nosacīti, un šo apstākli var ņemt vērā pie soda noteikšanas.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 46.panta otro daļu, nosakot soda veidu /pers. C/, tiesa ņem vērā apsūdzētā personību (agrāk krimināls odīts, sodāmība nav dzēsta, nestrādā, apgādājamo nav), viņa attieksmi pret izdarīto noziedzīgo nodarījumu (vaļsirdīgi atzinies, nožēloja izdarīto, veicināja tiesas procesa norisi, lūdzot neveikt pierādījumu pārbaudi), noziedzīgā nodarījuma smagumu un raksturu (izdarīts tīšs kriminālpārkāpums [likuma redakcijā līdz 01.04.2013.] pret personas veselību, noziedzīgs nodarījums izdarīts uz dusmu pamata par cietušā iepriekšējo rīcību), radīto kaitējumu (cietušajam nodarīti viegli miesas bojājumi, kas ir izraisījuši īslaicīgu veselības traucējumu; kaitējums cietušajam nav atlīdzināts).

Saskaņā ar Krimināllikuma 46.panta ceturto daļu brīvības atņemšanas sods par kriminālpārkāpumu un mazāk smagu noziegumu piemērojams tikai izņēmuma gadījumā, kad par apsūdzēto tiek iegūtas tik negatīvas raksturojošas ziņas, ka soda mērķi nevar sasniegt nosakot citu vieglāku soda veidu. Tiesa uzskata, ka šajā gadījumā apsūdzētajam jāpiespriež Krimināllikuma 130.panta otrās daļas sankcijā paredzēto sodu, kas saistīts ar brīvības atņemšanu, jo tiesa nav konstatējusi apsūdzēto pozitīvi raksturojošās ziņas. Turklāt noziedzīgu nodarījumu viņš ir izdarījis nosacītas notiesāšanas pārbaudes laikā. Iepriekš apsūdzētais bija sodīts par vardarbīga nozieguma izdarīšanu un jauns noziedzīgs nodarījums arī izdarīts pret personas veselību. Tas tiesas ieskata norāda uz to, ka /pers. C/ ir tendence uz jaunu vardarbīgu noziedzīgu nodarījumu izdarīšanu. Tādēļ tiesa atzina, ka soda mērķi nevar panākt nosakot apsūdzētajam vieglāko soda veidu.

Tiesa uzskata, ka apsūdzētājam nav iespējams piespriest pamatsodu naudas soda veidā, jo apsūdzētajam nav pastāvīgu ienākumu, algotu darbu viņš nestrādā. Līdz ar to tiesai pastāv šaubas par naudas soda izpildi likumā noteiktajos termiņos un tas būtiski ietekmēs apsūdzētā mantisko stāvokli.

Nosakot soda veidu tiesa ņem vērā arī cietušā rīcību. Tiesa atzina, ka cietušā rīcība sekmēja un izprovocēja apsūdzētā turpmākas darbības uz noziedzīga nodarījuma izdarīšanu pret cietušo. Tāpēc tiesa uzskata, ka konkrētajā gadījumā Krimināllikuma 35.pantā noteiktā soda mērķa – aizsargāt sabiedrības drošību, atjaunot taisnīgumu, sodīt vainīgo personu par izdarīto noziedzīgo nodarījumu, resocializēt sodīto personu, panākt, lai notiesātais un citas personas pildītu likumus un atturētos no noziedzīgu nodarījumu izdarīšanas – sasniegšanu var panākt apsūdzētajam /pers. C/ piespriežot Krimināllikuma 130.panta otrās daļas sankcijā paredzēto sodu – īslaicīga brīvības atņemšana.

Krimināllikuma 46.panta trešajā daļā noteikts, ka, nosakot soda mēru, jāņem vērā atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus. Turklāt, nosakot soda mēru, tiesa ņem vērā 2012.gada 13.decembra likuma „Grozījumi Krimināllikuma" Pārejas noteikumu 6.punktu, kas nosaka, ja par attiecīgo noziedzīgo nodarījumu Krimināllikumā pēc šā likuma spēkā stāšanās dienas paredzēta zemāka brīvības atņemšanas soda minimālā robeža, tiesa to ņem vērā, nosakot brīvības atņemšanas sodu. No 2013.gada 1.aprīļa, kad stājās spēkā minētais likums, Krimināllikuma 130.panta otrās daļas sankcijā tika samazināta brīvības atņemšanas minimālā robeža (īslaicīgas brīvības atņemšanas termiņš sākas no 15 dienām).

Tā kā tiesa konstatēja divus apsūdzētā atbildību pastiprinošos apstākļus, tad īslaicīgas brīvības atņemšanas termiņu nav iespējams noteikt minimālā sankcijā paredzētā termiņā. Tomēr, pastāvot diviem atbildību mīkstinošiem apstākļiem, tiesa atzina, ka īslaicīgas brīvības atņemšanas laiku /pers. C/ nav nepieciešams noteikt maksimālajā apmērā, to jānosaka virs vidēja Krimināllikuma 130.panta otrās daļas sankcijā paredzētā īslaicīgas brīvības atņemšanas termiņa.

Saskaņā ar Krimināllikuma 55.panta desmito daļu, ja nosacīti notiesātais pārbaudes laikā izdara jaunu noziedzīgu nodarījumu, viņam piespriestais sods ir izpildāms un tiesa nosaka sodu saskaņā ar šā likuma 51. un 52.pantā paredzētajiem noteikumiem.

Saskaņā ar Krimināllikuma 51.panta pirmo daļu, ja notiesātais pēc sprieduma taisīšanas, bet pirms pilnīgas soda izciešanas izdarījis jaunu noziedzīgu nodarījumu, tiesa jaunajā spriedumā noteiktajam sodam pilnīgi vai daļēji pievieno sodu, kas nav izciests pēc iepriekšējā spriedumā. Tiesa atzīst, ka jaunajam sodam, kas /pers. C/ piespriests par iztiesājamo noziedzīgo nodarījumu, daļēji jāpievieno neizciestais brīvības atņemšanas sods pēc iepriekšējā, t.i., pēc Rēzeknes tiesas 2012.gada 22.marta sprieduma. Saskaņā ar Krimināllikuma 51.panta otro daļu galīgajam sodam jābūt lielākam par sodu, kāds noteikts par jaunu izdarītu noziedzīgu nodarījumu, kā arī par neizciestā soda daļu pēc iepriekšējā sprieduma.

Tiesa secina, ka /pers. C/ pēc Rēzeknes tiesas 2012.gada 22.marta sprieduma nav izcietis brīvības atņemšanas 1 (vienu) gadu.

Lai nodrošinātu sprieduma izpildi apsūdzētajam /pers. C/ piemēroto drošības līdzekli – uzturēšanās noteiktā vietā, un papildus

drošības līdzekli – aizliegums izbraukt no valsts – jāatstāj līdz spriedums stāsies spēkā.

Pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 511., 512., 520., 527., 528., 529.pantu, tiesa

n o s p r i e d a :

/pers. C/ atzīt par vainīgu Krimināllikuma 130.panta otrajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā un sodīt ar īslaicīgu brīvības atņemšanu uz 2 (diviem) mēnešiem.

Saskaņā ar Krimināllikuma 51.panta pirmo daļu, nosakot sodu pēc vairākiem spriedumiem, piespriestajam sodam daļēji pievienot ar Rēzeknes tiesas 2012.gada 22.marta spriedumu piespriesto un neizciesto sodu un galīgo sodu **/pers. C/** noteikt – brīvības atņemšana uz 1 (vienu) gadu 15 (piecpadsmit) dienām.

Lai nodrošinātu sprieduma izpildi apsūdzētajam /pers. C/ piemēroto drošības līdzekli – uzturēšanās noteiktā vietā, un papildus drošības līdzekli – aizliegums izbraukt no valsts – atstāt līdz spriedums stāsies spēkā.

Spriedumu, daļā par piespriesto sodu, kompensāciju vai sakarā ar pieļautiem procesa pārkāpumiem, var pārsūdzēt vai noprotestēt 10 dienu laikā apelācijas kārtībā Latgales apgabaltiesā, apelācijas sūdzību vai protestu iesniedzot Rēzeknes tiesā.

Tiesnesis I.Dzindzuks